

Historien om soldaten Sverre Kristiansen fra Oslo, gjenfortalt av Kirsti Fjeldet Sollien:

En kveld hadde Sverre sagt til sin kone Alfhild at han ville gå ned til Østbanen for å sjekke opp om det hadde kommet noen nye oppdateringer om krigen. Om det var en form for oppslagstavler eller aviser, det husker jeg ikke. Det som skjedde da var at han meldte seg som frivillig soldat den kvelden. Kona hadde ingen anelse om hvor det hadde blitt av han. Hun trodde han var død.

Hva som skjedde videre vet jeg ikke, men han var i hvertfall med i kampene ved Nerhaug eller Lundgård. Jeg mener han ble såret i armen, og da fant han ut at han måtte prøve å komme seg unna. Han hadde krabbet i snøen oppover mot kirka og videre bortover til Valien. Han hadde fortalt at kulene suste over hodet på han. Da han kom til Valien var det nok noe skepsis på å slippe han inn. Kunne ikke helt vite hvilken side han hørte til. Bestefar bestemte seg vel for å tro på det han fortalte og slapp han inn. Da var det ikke noe tid å miste, tyskerne var hakk i hæl. Geværet ble gjemt i en rull med blendingsgardiner og uniformen ble puttet lengst inn i en ovn og ved ble lagt foran. Han fikk klær som var tilgjengelig.

Det var kommet mange evakuerte fra Gjøvik og Tobruleia til Valien. Jeg husker de nevnte familien Fjellheim og Nanna og Wilhelm Bjølseth. Jeg husker ikke flere navn på disse fra Gjøvik. Fra Tobru-leia mener jeg det var snakk om blant andre Anton Tobru og antagelig Alfred Solberg. Disse hadde gjemt seg i kjelleren. Alle var vel like redde.

Så kom det en tysk offiser som skulle se etter om de hadde gjemt en soldat der. De hadde antagelig sett spor etter ham. Han skulle se over i alle rom. Bestefar måtte være med offiseren rundt, og da gikk Sverre sånn passe langt etter slik at han aldri ble oppdaget. Det var vågalt gjort, men det gikk bra. Til slutt åpnet offiseren kjellerlemmen og hoppet ned til de evakuerte og tok med seg noen av de som var der. 2 av mine onkler, Gunnar og Bjarne Fjeldet, og så mener jeg at det var Alfred Solberg.

Sverre ble værende på Valien ganske lenge. Hjalp til med gardsarbeidet. Min tante Kjellaug jobbet på den tiden i Oslo og via henne fikk de gitt beskjed til kona hans om at han var i live. Takknemligheten fra Sverre og Alfhild var stor.

Han var tilbake på Valien mange ganger, da sammen med kona. Hver jul fikk Knut, Gerd og jeg fine julegaver fra Oslo. Dette varte til vi var ganske store. Det var stor stas på den tiden. Jeg var å besøkte de en gang på 70 tallet og der fikk jeg hilse på Sverres bror Arne. Han har jeg kontakt med fortsatt (2020). Han skriver stadig om hvor takknemlig Sverre har vært. Han kalte bestefar for far da jeg besøkte de. Det sier vel sitt.